Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἀπριλίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 17

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

(ΥΠΟ ΡΟΥΔΥΑΡΔ ΚΙΠΛΙΓΚ)

[Ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Ἄγγλους συγγραφεῖς καὶ ποιητάς, ὁ Ρούδυαρδ Κίπλιγκ, δὲν γράφει μόνον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μικρούς. Ἕνας τόμος του ἐπιγράφεται «Τόσες-δὰ-Ἱστορίες», — καὶ εἶνε διὰ τὰ τόσα-δά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διὰ τὰ τόσα-μεγάλα παιδιά. Μίαν ἀπὸ αὐτὰς (διότι δυστυχῶς αἱ ἄλλαι, ἐντελῶς ἀγγλικαί, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐννοηθοῦν εὔκολα ἀπὸ τὰ Ἑλληνόκουλα), δημοσιεύομεν ἀπὸ σήμερον μὲ εἰκόνας σχεδιασμένας ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως.]

Τὰ περασμένα καὶ πολὺ μακρυνὰ χρόνια, ὁ Ἐλέφας, ὦ πολυαγαπημένο μου Παιδάκι, δὲν εἶχε προβοσκίδα. Εἶχε μονάχα μιὰ μαυρειδερὴ χοντρουλὴ μύτη, μεγάλη σὰ στιβάλι, ποὺ μποροῦσε καὶ τὴν ἐλυγοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μερὶὰ στὴν ἄλλη, μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ πιάνῃ πράγματα μ' αὐτή. Ἦταν ὅμως ἕνας Ἐλέφας; — ἕνας μικρὸς Ἐλέφας — ἕνα Ἐλεφαντόπουλο — ποὺ ἦταν γεμάτο μὲ ἄπληστον περιέργειαν, καὶ αὐτὸ θὰ ἴδῃ πῶς ἔκαμνε παραπολλὲς ἐρωτήσεις. Καὶ ἐζοῦσε στὴν Ἀφρική, κ' ἐγέμιζε ὅλη τὴν Ἀφρικὴ μὲ τὴν ἄπληστον περιέργειάν του. Ἐρώτησε τὴν ἀψηλὴ θεία του, τὴ Στρουθοκαμήλα, γιατὶ τὰ φτερὰ τῆς οὐρᾶς της ἐφύτρωναν κ' ἐμεγάλωναν ἔτσι-δά, κ' ἡ ἀψηλὴ θεία του, ἡ Στρουθοκαμήλα, τὸ ἔδειρε μὲ τὴ σκληρὴ-σκληρὴ νυχάρα της. Ἐρώτησε τὸν ἀψηλὸ θεῖό του, τὸν Καμηλοπάρδαλο, γιατὶ ἔκαμε τὸ πετσί του βοῦλες-βοῦλες, καὶ ὁ ἀψηλὸς θεῖός του, ὁ Καμηλοπάρδαλος, τὸ ἔδειρε μὲ τὸ σκληρὸ-σκληρὸ νυχοπόδαρό του. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μὲ ἄπληστον περιέργειαν! Ἐρώτησε τὴ χοντρὴ θεία του, τὴν Ἱπποποτάμα, γιατὶ τὰ μάτια της ἦσαν κόκκινα, καὶ ἡ χοντρὴ θεία του, ἡ Ἱπποποτάμα, τὸ ἔδειρε μὲ τὴ χοντρὴ-χοντρὴ ποδάρα της· καὶ ἐρώτησε τὸν μαλλιαρὸ θεῖό του, τὸν Μπαμπουίνο πίθηκο, γιατὶ τὰ πεπόνια εἶχαν αὐτὴ τὴ γεῦσι κι' ὄχι ἄλλη, καὶ ὁ μαλλιαρὸς θεῖός του, ὁ Μπαμπουίνος, τὸ ἔδειρε μὲ τὴν μαλλιαρὴ μαλλιαρὴ πατοῦσά του. Κι' ἀκόμα ἦτον γεμάτο μὲ ἄπληστον περιέργειαν! Ἔκαμνε ἐρωτήσεις γιὰ ὅ,τι ἔβλεπε, ἢ ἄκουε, ἢ ἄγγιζε, ἢ ἐμύριζε, ἢ ἔβαζε στὸ στόμα του, καὶ ὅλοι οἱ θεῖοι καὶ οἱ θεῖές τοῦ τὸ ἔδερναν. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μὲ ἄπληστον περιέργειαν!

Ἕνα καλὸ πρωί, κατὰ τὰ μισὰ τῆς Μεταπτώσεως τῶν Ἰσημεριῶν, αὐτὸ τὸ ἄπληστο Ἐλεφαντόπουλο ἐρώτησε μιὰ καινούργια καὶ καλὴ ἐρώτησι ποὺ δὲν εἶχε κάμῃ προτήτερα ποτέ του. Ἐρώτησε:

— Τί φαγὶ ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ Κροκόδειλος;

Τότε ὅλοι εἶπαν «Σσσούσ!» μὲ δυνατὴ καὶ τρομερὴ φωνή, καὶ τὸ ἔδειραν ἀμέσως καὶ ἐν τῷ ἅμα, χωρὶς νὰ σταματήσουν, ὥρα πολλή.

Ὕστερα, ἅμα ἐτελείωσε τὸ ξύλο, ἐπῆγε στὸ Καλοκαλὸ Πουλὶ ποὺ καθόταν κατὰ μισῆς στ' ἀγκάθια καὶ τὰ τρίβολα, καὶ του εἶπε:

— Ὁ πατέρας μου μ' ἔδειρε, κ' ἡ μητέρα μου μ' ἔδειρε· ὅλοι μου οἱ θεῖοι καὶ θεῖες μ' ἔδειραν γιὰ τὴν περιέργειάν μου· κ' ἐγὼ ἀκόμα θέλω νὰ μάθω τί φαγὶ ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ Κροκόδειλος!

Τότε τὸ Καλοκαλὸ Πουλὶ εἶπε μὲ κλαψάρικη φωνή:

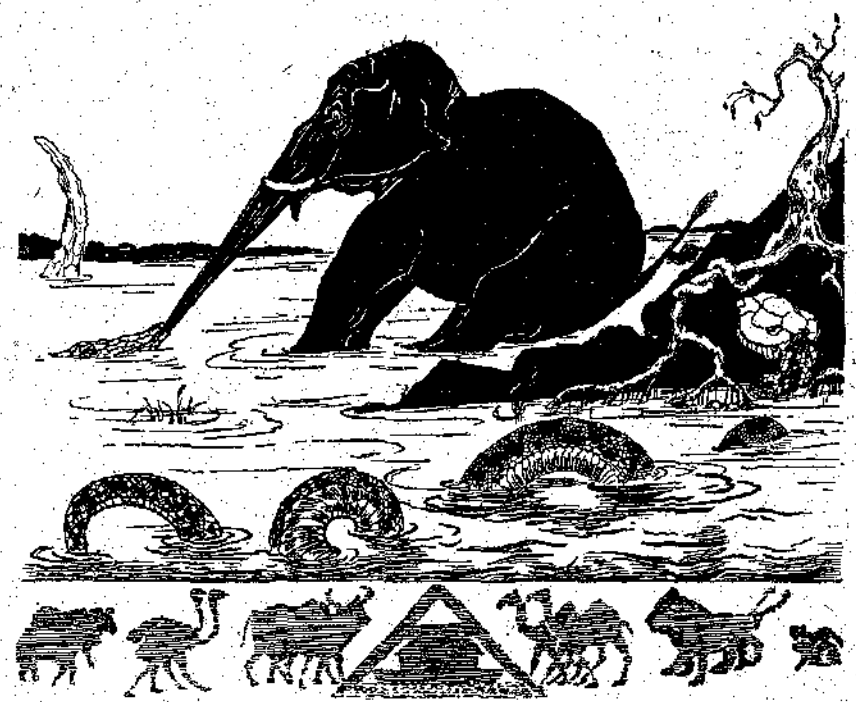

ΕΔΩ βλέπετε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, ποὺ του τραβᾷ τὴ μύτη ὁ Κροκόδειλος. Εἶνε πολὺ ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο καὶ πονᾷ, καὶ μιλεῖ μὲ τὴ μύτη του καὶ λέγει, «Ἄσε μπα! Καὶ με κάνεις καὶ μπονῶ!» Τραβᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμί του, τὸ ἴδιο κι' ὁ Κροκόδειλος· ἀλλὰ ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος κρέχει βιαστικὸς μέσα στὸ νερὸ νὰ βοηθήσῃ τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα εἶνε ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, λιμπόπου ποταμοῦ (ἀλλὰ ποῦ καιρὸς νὰ καθήσω καὶ νὰ χρωματίσω τὲς εἰκόνες!) καὶ τὸ μπουκαλόδενδρο μὲ τὲς στριμμένες ρίζες καὶ τὰ ὀκτὼ φύλλα, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πυρετόδενδρα ποῦ φυτρόνουν ἐκεῖ.

Κάτω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ εἰκόνα εἶνε σκιὲς ἀφρικανικῶν ζώων ποὺ πάνε νὰ ἔμβουν σὲ μιὰ κιβωτὸ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε δυὸ λέοντες, δυὸ στρουθοκάμηλοι, δυὸ βόδια, δυὸ καμῆλες, δυὸ πρόβατα καὶ δυὸ ἄλλα πράγματα ποὺ φαίνονται σὰν ποντίκια, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς εἶνε ὄρκας. Αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἔννοιαν. Τὰ ἔβαλα, διότι ἐνόμισα πῶς θὰ φαίνωνται εὔμορφα. Θὰ ἐφαίνοντο παραπολὺ ὡραῖα, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τα χρωματίσω.
—Σημείωσις τοῦ Συγγραφέως.

— Πήγαινε στὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου Ποταμοῦ, ποῦ εἶνε φυτεμένη ὅλη μὲ τὰ πυρετόδενδρα, καὶ ρώτησε νὰ μ' ἰδῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ποὺ δὲν εἶχε μείνη τίποτα ἀπὸ τὰς Ἰσημερίας, διότι ἡ Μετάπτωσις εἶχε μεταπέση κι' ὅλας, αὐτὸ τὸ ἄπληστο Ἐλεφαντόπουλο ἐπῆρε ἑκατὸ λίτρες μπανάνες (ἀπὸ τὸ εἶδος ποὺ εἶνε κοντὲς καὶ κόκκινες), κ' ἑκατὸ λίτρες ζαχαροκάλαμο (ἀπὸ τὸ μακρὺ ἄλικο εἶδος), καὶ δεκαεπτὰ πεπόνια (ἀπὸ τὸ εἶδος ποὺ εἶνε πρασινωπὰ καὶ τριζάτα), καὶ εἶπε σ' ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς του:

— Σᾶς χαιρετῶ. Πηγαίνω στὸν τρανό, πρασινοστιχτολιγδερό, Λιμπόπο Ποταμό, ποῦ εἶνε φυτεμμένος ὅλος μὲ τὰ πυρετόδενδρα, νὰ ρωτήσω καὶ νὰ μάθω τί φαγὶ ἔχει νὰ φάγη στὸ γεῦμα ὁ Κροκόδειλος.

Καὶ ὅλοι το ἔδειραν ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ γοῦρι, ἂν καὶ τους ἐπαρακάλεσε πολὺ εὐγενικὰ νὰ σταματήσουν.

Ἐπῆρε τότε τὸ δρόμο, λιγάκι ζαλισμένο, μὰ καθόλου σαστισμένο, κ' ἔτρωγε πεπόνια, κ' ἐπετοῦσε τὲς πεπονόφλουδες, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τες πιάσῃ ἀπὸ χάμω, ὡς ποὺ ἐπάτησε ἐπάνω σὲ κάτι ποὺ ἐνόμισε πῶς ἦτον κορμὸς δένδρου, ἀκριβῶς στὴν ἄκρη τοῦ τρανοῦ, πρασινοστιχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου Ποταμοῦ, ποῦ ἦταν ὅλη φυτεμμένη μὲ τὰ πυρετόδενδρα.

Μὰ αὐτὸ ἦτον ὁ ἴδιος ὁ Κροκόδειλος, ὦ Πολυαγαπημένο μου, καὶ ὁ Κροκόδειλος ἐμισόκλεισε τὸ ἕνα μάτι — νά, ἔτσι!

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο πολὺ εὐγενικά, μὰ μήπως ἔτυχε νὰ 'δῆς κανένα Κροκόδειλο σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά;

Τότε ὁ Κροκόδειλος ἐμισόκλεισε τ' ἄλλο μάτι, κ' ἐσήκωσε τὴ μισὴ οὐρά του ἔξω ἀπὸ τὴ λάσπη· καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐτραβήχθηκε πίσω παραπολὺ εὐγενικά, διότι δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ τοῦ τες ξαναβρέξουν.

— Ἔλα ἐδῶ, Μικρούλη, εἶπε ὁ Κροκόδειλος. Γιατὶ ρωτᾷς τέτοια πράγματα;

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο παραπολὺ εὐγενικά, μὰ ὁ πατέρας μου μ' ἔδειρε, ἡ μητέρα μου μ' ἔδειρε, χωρὶς νὰ 'πῶ κι' ἡ ἀψηλὴ ἡ θεία μου, ἡ Στρουθοκαμήλα, κι' ὁ ἀψηλὸς ὁ θεῖος μου, ὁ Καμηλοπάρδαλος, ποῦ ξέρει καὶ χτυπᾷ κι' αὐτὸς τόσο σκληρά, σὰν τὴν χοντρὴ τὴ θεία μου, τὴν Ἱπποποτάμα, καὶ τὸ μαλλιαρὸ θεῖό μου, τὸν Μπαμπουΐνο, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος μὲ τὴ λεπιδωτὴ-κοπανωτὴ οὐρά του, ἐδῶ παραπάνω στὴν ὄχθη, ποῦ δέρνει πειὸ σκληρὰ ἀπ' ὅλους καὶ ἔτσι, ἂν δέν σε μέλει καὶ τόσο γι' αὐτό, ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ ξαναφάγω ξύλο.

— Ἔλα 'δῶ, Μικρούλη, εἶπε ὁ Κροκόδειλος, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Κροκόδειλος

Καὶ ἔκλαψε μὲ δάκρυα κροκοδείλια, γιὰ νὰ του δείξῃ πῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔχασε τὴν ἀναπνοή του, κ' ἐλαχάνιασε, κ' ἐγονάτισε στὴν ὄχθη, καὶ εἶπε:

— Ἐσύ 'σαι τὸ ὁποκείμενον ποῦ ἐπήγαινα γυρεύωντας τόσες ἡμέρες τώρα: Θὰ καταδεχθῆς νὰ μου 'πῆς τί φαγὶ ἔχεις γιὰ τὸ γεῦμα;

— Ἔλα ἐδῶ, Μικρούλη, εἶπε ὁ Κροκόδειλος, νὰ σοῦ το 'πῶ κρυφὰ στ' αὐτί.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔβαλε τὸ κεφάλι του κάτω, κοντὰ στὸ μοσχομυρισμένο καὶ μὲ δόντια γεμισμένο στόμα τοῦ Κροκοδείλου, καὶ ὁ Κροκόδειλος, τὸ ἅρπαξε ἀπ' τὴ μικρὴ τοῦ μύτη, ποῦ ἦτα μ' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, ἡμέρα, ὥρα καὶ λεπτό, δὲν ἦταν πιὸ μεγάλη παρὰ σὰν τὸ στιβάλι, ἂν καὶ πολὺ πιὸ χρήσιμη.

— Νομίζω, εἶπε ὁ Κροκόδειλος — καὶ το εἶπε μέσα στὰ δόντια του, νά, ἔτσι — νομίζω πῶς σήμερα θὰ κάμω ἀρχὴ μὲ Ἐλεφαντόπουλο!

Μ' αὐτό, ὦ Πολυαγαπημένο μου, τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐπειράχθηκε πολύ, καὶ εἶπε, μὲ τὴ μύτη του, νά, ἔτσι:

— Ἄσε μπε! Μὲ γκάνεις καὶ μπονῶ!

Τότε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος ἐσύρθη καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴν ὄχθη κ' εἶπε:

— Μικρέ μου φίλε, ἂν τώρα ὁμέσως καὶ στὴ στιγμὴ, δὲν τραβήξῃς μ' ὅση δύναμι μπορεῖς καὶ δὲν μπορεῖς. ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς ἡ γνωριμία σου μ' αὐτὴ τὴ νταμωτὴ καὶ πέτσινη καπότα (καὶ μ' αὐτὸ ἐννοοῦσε τὸν Κροκόδειλο) θὰ σὲ τινάξῃ πέρα στὸ καθαρὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ πρὶν νὰ προφθάσῃς καὶ νὰ πῇς κύμινο κι' ἀμήν.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁμιλοῦν πάντα οἱ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδοι.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθησε στὰ μεριά του τὰ μικρά, κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ ἡ μύτη του ἄρχισε νὰ τεντόνεται. Καὶ ὁ Κροκόδειλος ἐτσαλαβοῦτηξε μέσα στὸ νερό, καὶ το ἔκαμε ὅλο σὰν κρέμα μὲ τοὺς μεγάλους κτύπους τῆς οὐρᾶς του, κ' ἐτραβοῦσε καὶ αὐτός, κ' ἐτραβοῦσε κ' ἐτραβοῦσε.

(Ἕπεται τὸ τέλος.) Ν. Π.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἂν θέλῃς ἀπ' τὸν τόπον σου
Νὰ πᾷς σὲ χώραν ἄλλη,
Ρώτησε πρῶτα νὰ σοῦ 'ποῦν
Ποιὸς δρόμος θὰ σε βγάλῃ.

★

Ἂν κάνῃς κανενοῦ καλὸ
Νὰ μὴ τοῦ το θυμίζῃς,
Γιατὶ θάδειάσῃς μονομιᾶς
Τὴ στάμνα ποὺ γεμίζεις.

Ἀπὸ τὸ «Μαγεμένο Ποτῆρι»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ τῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὁποία ἤνοιξε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου τῶν Ὠρελίμων Βιβλίων, — ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ 1ου Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου, — δὲν ἔχει βέβαια νὰ θαυμάσῃ τὰ ποικίλα, τὰ πολυπληθῆ καὶ περίεργα ἄλλων Ἐκθέσεων. Ἡ Ἔκθεσις αὐτὴ εἶνε μικρὰ καὶ εἰδική. Ὀλίγα δωμάτια μόνον κατέχουν τὰ ἐκθέματα, καὶ ὅλα ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ Σχολεῖον: Βιβλία διδακτικά, τετράδια, χάρται, πίνακες, ὄργανα φυσικῆς, ὄργανα Γυμναστικῆς, ἐργόχειρα μαθητῶν, θρανία, φωτογραφίαι Σχολείων, — ἰδοὺ τί κυρίως ἐκτίθεται εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὰς προθήκας καὶ εἰς τὰς τραπέζας τῆς Σχολικῆς Ἐκθέσεως.

Ὁ σκοπός της εἶνε νὰ μας δείξῃ τὰς προόδους τοῦ νεωτέρου Σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐτελειοποιήθη καὶ αὐτὸ ὅπως ὅλα τὰ πράγματα τῆς Ἐποχῆς μας, — ὄχι βέβαια ἐδῶ, ὅπου τὸ Σχολεῖόν μας εἶνε ἀκόμη ἀρνετὰ πρωτογενές, ἀλλ' εἰς τὴν Εὐρώπην, — καὶ νὰ μας παρουσιάσῃ τὸ ἰδανικόν, πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνωμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ παρακολουθοῦντες φιλοτίμως καὶ ἐφ' ὅσον μας τὸ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα μας, ἠθικὰ καὶ ὑλικά, τὰς προόδους τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Μία αἴθουσα τῆς Ἐκθέσεως εἶνε μεταβεβλημένη εἰς αἴθουσαν παραδόσεως Σχολείου, — ἑλβετικοῦ, γερμανικοῦ, δὲν ἐνθυμοῦμαι, — καὶ τὰ πράγματα εἶνε ἐκεῖ τοποθετημένα οὕτως, ὥστε νομίζεις ὅτι τώρα νά, θὰ ἔμβουν οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ διδάσκαλος διὰ νὰ κάμουν μάθημα...

Τί ὡραία, πραγματικῶς, ποῦ εἶνε ἡ αἴθουσα αὐτή! Τί εὔμορφα καὶ κομψὰ τὰ θρανία τῶν μικρῶν μαθητῶν, — καθαρά, λουστραρισμένα, καὶ πρὸς ἐπίμετρον κατασκευασμένα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς, — καὶ τί καλλιτεχνική, πολυτελὴς σχεδόν, ἡ ἕδρα τοῦ διδασκάλου, καὶ τί πλούσια, τερπνά, εὐχάριστα, περίεργα, τὰ ὄργανα τῆς διδασκαλίας, ἀπὸ τῶν καλουπωμένων βιβλίων μέχρι τῶν μηχανημάτων τῆς ἀριθμήσεως! Τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ σχολείου, ἡ τελεία αὐτὴ αἴθουσα τῆς παραδόσεως, εἶνε ἴσως τὸ πλέον ἐνδιαφέρον ἔκθεμα, καὶ το παρατηρῶ μὲ περιέργειαν καὶ μὲ συγκίνησιν.

Μὲ περιέργειαν, διότι ἀποτελεῖ δι' ἐμὲ κάτι νέον, πρωτοφανές, ἄγνωστον ἐντελῶς καὶ ὀνειρῶδες· μὲ συγκίνησιν, διότι μοῦ ὑπενθυμίζει, διὰ τῆς ἀντιθέσεως, τὴν αἴθουσαν τοῦ ἰδικοῦ μου Σχολείου, — ὅλας δηλαδὴ τὰς αἰθούσας, ἀπὸ τοῦ Δημοτικοῦ μέχρι τοῦ Γυμνασίου, τὰς ὁποίας ἐπέρασα ὅταν ἤμουν μαθητής, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν διέφεραν πολὺ μεταξύ των... Ἡ αὐτὴ ἀκαταστασία καὶ ἀκαθαρσία, ἡ αὐτὴ ἀκαλαισθησία καὶ γλισχρότης, τὰ ἴδια κακοτυπωμένα βιβλία, τὰ ἴδια ἐλεεινὰ θρανία, παντοῦ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐξέδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο ἡ χωλὴ τράπεζα καὶ ἡ ἐξηρθρωμένη καρέκλα τοῦ διδασκάλου μου. Ὑπὸ τὴν ἐξέδραν αὐτήν, — ἡ ὁποία δυστυχῶς ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη, — ὁ ἐπιστάτης ἐσώρευε καὶ ἐσκέπαζεν ὅλα τα σλουπίδια, τὰ ὁποῖα ἐτάρωνεν ἀπὸ τὴν τάξιν κάθε... Σαββατόβραδο! Φαντασθῆτε! Ἀμὲ τὰ θρανία; Ὤ, τὰ φρικώδη ἐρείπια, τὰ ξεθυμμένα, τὰ σπασμένα, τὰ σακατεμένα ἀπὸ τοὺς σουγιάδες, ποῦ μιλίς ἐστέκοντο εἰς τὰ πόδια των! Τὸ ἴδιον ἀπελπιστικὸν θέαμα παρουσιάζαν οἱ τοῖχοι, τὸ πάτωμα, τὰ παράθυρα καὶ ὁ ἀπαίσιος μαυροπίνακ, ἀσπρολογῶν αἰωνίως ἀπὸ σύννεφα ἀτελῶς σκουπισμένης κιμωλίας.

Ἄ, σήμερον τὰ Σχολεῖα, καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἀκόμη, δὲν εἶνε ἔτσι. Πολὺ καθαρώτερα, πολὺ εὐπρεπέστερα, καὶ εἰμπορῶ νὰ εἴπω πολὺ κομψότερα. Δὲν θὰ παρέλθῃ βέβαια πολὺς καιρός, καὶ θὰ εἶνε ὡραῖα, ὅτον καὶ τὸ ἑλβετικὸν σχολεῖον, ποῦ θαυμάζω εἰς τὴν Ἔκθεσιν. Οἱ μαθηταὶ τῆς σήμερον εἶνε εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς χθές, καὶ ἀκόμη εὐτυχέστεροι θὰ εἶνε οἱ μαθηταὶ τῆς αὔριον. Τὸ νομίζετε, ἀλήθεια, μικρὰν εὐτυχίαν νὰ κάμνετε μάθημα εἰς μίαν αἴθουσαν παραδόσεως, ποῦ νὰ χαίρεσθε νὰ την βλέπετε, ποῦ νὰ εἶνε κομψὴ καὶ περιποιημένη ὅσον ἡ αἴθουσα τοῦ σπιτιοῦ σας, ἂν εἴσθε πλούσιοι, καὶ πολὺ καλλίτερη ἀπὸ αὐτήν, ἂν εἴσθε πτωχοί;

Ὤ, ἐγὼ θὰ το ἐνόμιζα μεγάλην εὐτυχίαν! Ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ κομψότης ποὺ μας περιστοιχίζει, ἔχει σπουδαίαν ἐπίδρασιν εἰς τὸ ἦθος μας, τὸν χαρακτῆρά μας, τὴν μόρφωσίν μας ἐν γένει. Πόσον θὰ ἤμουν καλλίτερος, συλλογίζομαι, ἂν ἐπερνοῦσα τὰ μαθητικά μου ἔτη εἰς μίαν αἴθουσαν ὅπως αὐτὴ ποὺ βλέπω, καὶ πόσον μὲ ἀδίκησαν, — χωρὶς νὰ το θέλουν καὶ ἴσως χωρὶς νὰ το εἰξεύρουν, — ἐκεῖνοι ποὺ μ' ἔκαμαν νὰ τὰ περάσω εἰς τὸ βρωμερὸν καὶ ἐλεεινὸν σχολεῖον τῆς ἐποχῆς μου!

Τὸ παράπονον αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ το ἔχετε σεῖς, διότι, καθὼς εἶπα, ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν τότε καὶ τῶν σήμερον σχολείων εἶνε μεγάλη καὶ ὁλονὲν γίνεται μεγαλυτέρα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ σας ἔχουν οἱ ἀρμόδιοι ὡραῖα θρανία, ὡραίας ἕδρας καὶ ὡραῖα ὄργανα διδασκαλίας. Πρέπει καὶ σεῖς νὰ τὰ γυαλίζετε καὶ νὰ τὰ προσέχετε, ὅσον τουλάχιστον καὶ τὰ πράγματα τοῦ δωματίου σας. Νὰ μὴ τα λερώνετε, νὰ μὴ τα καταστρέφετε, νὰ μὴ τὰ κρωτηριάζετε μὲ τοὺς ἀσπλάγχνους σουγιάδες... Καὶ ὅταν, εἰς τὴν παράδοσιν, σᾶς ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος: «Ποῖος ἔκαμε τὸ Σύμπαν;» — σεῖς νὰ μὴν εἶσθε ἀφηρημένοι καὶ ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν σπουδαίαν ἐνασχόλησιν τῆς χαράξεως τοῦ ὀνόματός σας διὰ τοῦ σουγιᾶ ἐπὶ τοῦ θρανίου, καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾶτε, ὅπως ὁ μαθητὴς τοῦ γνωστοῦ ἀνεκδότου: — «Ἐγώ, δάσκαλε!.. ἀλλὰ δὲν το ξανακάνω!»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Πραγματικῶς, αὐτὸ ποὺ εἶπεν ὁ Πονηρίκαρος ἦτον ἀληθινό. Ἀπὸ τὰ σπασμένα αὐγὰ εἶχαν ἐβγῆ ἑξ-ἑπτὰ κλωσσοπουλα, κ' ἔτρεχαν ἀνάμεσα στὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν, καὶ ἐφώναζαν:

— Τσίου! τσίου!

— Κλοῦ! κλοῦ! κλοῦ! ἐφώναξε καὶ ἡ κυρὰ-Κλῶσσα, ὅταν ἐπλησίασε. Παιδάκια μου, πουλάκια μου, πῶς ἤρθατε ἐδῶ κάτω; Ἐλᾶτε γρήγορα νὰ ζεσταθῆτε!

Καὶ ἄνοιξε τὲς μαλακὲς καὶ ζεστὲς

φτεροῦγές της, καὶ ὅλα τὰ πουλάκια, ποῦ ἐτουρτούριζαν ἀπὸ τὸ κρύο, ἐτρύπωσαν ἀπὸ κάτω νὰ ζεσταθοῦν.

. . . . . .

Οἱ δύο κλεφτοαυγουλάδες ἐπέστρεψαν μελαγχολικοὶ στὴν τρύπα των.

— Ποιὸς νὰ τῶλεγε, εἶπε περίλυπος ὁ Κοκκινοσκούφης, πῶς ἀπόψε θὰ δειπνήσωμε μὲ ξερὸ τυρόψωμο. Ἐπήγαμε γι' αὐγὰ καὶ τα ηὕραμε κοτόπουλα...

— Ὄχι, καλέ, τὸν διέκοψεν ὁ Ποντίκαρος. Ἔπρεπε νὰ 'πῇς : Ἐπήγαμε γιὰ αὐγά, καὶ ταῦραμε μπαστούνια !

— Μὲ τὸ μ π α σ τ ο ῦ ν ι θὰ τες φᾶς ἐσύ, ἄνοστε, πού μ' ἔκαμες κ' ἔρριξα τὸ καλάθι !

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ ὁ Ποντίκαρος νὰ τες φάῃ ἀπὸ τὸν Κοκκινοσκούφην, ἐπρόφθασε ἕνας μεγάλος γάτος καὶ τους ἔφαγε καὶ τοὺς δύο.

ΑΘΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 125)

«Καὶ εἶχα δίκαιον ἐγώ. Μᾶς ἐπῆγαν στὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου των, ἡ ὁποία, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν εἶχε οὔτε ἠλεκτρικὰ φῶτα, οὔτε σιδηροδρόμους μὲ ἠλεκτρισμό, οὔτε θέατρα καὶ πανεπιστήμια, ἦτον ὅμως σπουδαία πόλις διὰ τὸ νησὶ τῆς Τσοκολάτας, διότι εἶχε καμμιὰ εἰκοσαριὰ καλύβες ἀπὸ καλάμισ μ π α μ π ο ῦ, σκεπασμένες μὲ φύλλα ἀπὸ λατάνιες, ποὺ εἶχαν μιὰ πόρτα στὸν τοῖχον γιὰ νὰ μπαίνουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ μιὰ τρύπα στὸ ταβάνι γιὰ νὰ βγαίνῃ ὁ καπνός.

«Ἔ, Τράκα-Τρούκα, εἶνε ἀλήθεια ὅτι ...» (Σελ. 132, στ. γ'.)

«Ἄμα ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, οἱ ὁδηγοί μας ἐστάθηκαν, μᾶς ἔλυσαν καὶ μας ἐπῆγαν εἰς ἕνα ἀτὸ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ παλάτια· καὶ ἀντὶ νὰ μας φάγουν βραστοὺς ἢ ψητοὺς στὴ σκόρα, ὅπως ἐφοβεῖτο ὁ Ἀσπροχιονάτος, μᾶς ἔφεραν μπανάνες, χουρμάδες, καρύδια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ μας φιλέψουν.

«— Ἀρχιμάγερά μου, λέγω, καλὰ θὰ τὴν περάσωμεν ἐδῶ· φαγί καὶ ὕπνο χάρισμα, καὶ καθησιό !

* * *

«Ἐπερνοῦσα περίφημα, ζωὴ καὶ ἔνα μικρὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχῃ ἡ ἀφεντιά μου τὴν ἀξιοθαύμαστον ἀρετὴν νὰ μὴ δίνῃς τῆς μητέρας σου, Κωστάκη μου, — καὶ τοῦ ἀνέπτυξα κατὰ πλάτος καὶ φάρδος τὸ περίφημο σχέδιό μου.

«Ὅταν ἐμείναμε σύμφωνοι πέρα ὡς πέρα οἱ δύο μας, ἐσηκωθήκαμε κ' ἐπήγαμε στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔπου τὸν εὕραμε κ' ἦτανε κλεισμένος μὲ τὸν δικό του τὸν ἀρχιμάγερα, καὶ τοῦ ἔδινε διαταγὲς καὶ παραγγελίες διὰ τὸ μεγάλο τραπέζι.

«Τοῦ ἔκαμα νόημα κ' ἐβγῆκε ἔξω.

«— Ἔ! Τράκα-Τρούκα, τοῦ ἐφώναξα τότε, μεγάλε καὶ τρανὲ ἀρχηγὲ τῶν Τσαΐ-Κοῦ-Λάϊτας, — διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀγριάνθρωπος πεθαίνει γιὰ τίτλους καὶ ἀξιώματα, ὅπως δὰ κι' ὅλος ὁ κόσμος, — ἔ, Τράκα-Τρούκα, εἶνε ἀλήθεια ὅτι σκοπεύεις νὰ προσφέρῃς τραπέζι εἰς τὸν σύντεκνον καὶ συντεχνίτη σου, τὸν ἀρχηγὸν τῶν νήσων Τούκα Κάου ;

«— Νοῖωσε, Φεγγαροπρόσωπε, μοῦ ἀπήντησεν ὁ Τράκα-Τρούκας, διότι ἔτσι μ' ἔλεγε, ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε ἡ φυσιογνωμία μου, ἂν καὶ τὰ μοῦτρά μου ἀπὸ τὸν ἥλιο εἶχαν γίνῃ μᾶλλον σὰν πατάτα παρὰ σὰν φεγγάρι. .

«— Ἐπιθυμεῖς, ὑποθέτω, νὰ γίνουν τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης.

«— Τὸ ἐμάντευσες Φεγγαροπρόσωπε! ἀπήντησεν ὁ Τράκα-Τρούκας, καὶ τὸ κατάμαυρο χρῶμά του ἔγινε ἀκόμα πιὸ μαῦρο ἀπὸ τὴν χαρά του ποὺ θὰ ἔδινε τόσο μεγάλο τραπέζι. Ὁ σύντεκνός μου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου, — ἐξηκολούθησε, — ξεύρεις, Κωστάκη, αὐτὰ τὰ νησιὰ εἶνε ἢ σ τ α β έ ν τ ο ῦ ἢ σ ο β ρ ά ν ο, ἢ σ τ ὴ ν π ρ ύ μ η ἢ σ τ ὴ ν π λ ώ ρ η τῶν νησιῶν τῆς Τσοκολάτας... καλὰ καλὰ δὲν θυμοῦμαι τὴν τοποθεσίαν των, — λοιπόν, ὁ σύντεκνός μου, ὁ ἀρχηγὲς τῶν νήσων Τούκα Κάου, μοῦ ἔκαμε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν μου. Ἔχει τὴν ἰδέαν καὶ ὑποστηρίζει πῶς ὁ μάγερός του εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν δικό μου· ἐκάμαμε ὡς τώρα τρεῖς πολέμους γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μαγειρεύει μαστορινώτερα τὰ κόκκινα μυρμήκια μ ο υ σ α κ ᾶ καὶ τὲς ἀκρίδες σ α λ μ ῆ...

«Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης πρὸς τὸν Κωστάκην, διακόψας τὴν διήγησίν του, ὅτι καὶ οἱ ἀγριάνθρωποι τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν ἔχουν κόττα, στὸ νησὶ τῆς Τσοκολάτας, τόσο εὐχάριστα σὰν νὰ ἤμουν ἐντέπιος Τσοκολατῆς κ' ἐγώ, ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλῇ κανένας, χωρὶς νὰ σκοτίζωμαι γιὰ τίποτε, ἀφοῦ τὰ εὕρισκα ὅλα ἕτοιμα. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν καϊμένο, τὸν Ἀσπροχιονάτο· εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιὰ στὴν πατρίδα του, καὶ τὰ εἶχε διαρκῶς στὸ νοῦ του. Ἐπονοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ τὸν βλέπω ἔτσι λυπημένο.

«Μιὰ μέρα ποὺ οἱ λαμπροί μας σπιτονοικοκύρηδες, — ἀφοῦ δὲν ἐγύρευαν τὶ νοῖκι, — μᾶς ἐκάλεσαν νὰ παίξουμε τό πι, — καὶ τὸ ἔπαιζαν πολὺ νόστιμα, διότι τὰ τέπια των ἦσαν μεγάλα ἰνδικὰ καρύδια, ποὺ ἔσπαζαν κεφάλια ἅμα τὰ ἐπετύχαιναν ἐπάνω στὸ παιγνίδι, — τοὺς ἐζήτησα συγγνώμην διότι δὲν ἐδεχόμουν τὴν εὐγενεστάτην πρόσκλησίν των, κ' ἐπῆγα νὰ κάμω ἕνα περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά.

«Ἐκεῖ ηὗρα τὸν μάγερα ποὺ ἐκάθητο κ' ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα σὰν τὴν Καλυψώ, ὅταν της ἔφυγε ὁ Ὀδυσσεύς.. Βλέπεις τί ὡραῖα ποὺ ξέρω τὴν Μυθολογίαν ; — Λοιπόν, τοῦ λέγω:

«— Ἀρχιμάγερά μου, ἀδυνατίζεις, καθημερινῶς σὲ βλέπω κι' ὅλο πρασινίζεις, — διότι βλέπεις, παιδί μου κύριε Κωστάκη, οἱ ἀράπηδες δὲν κιτρινίζουν, ἀλλὰ πρασινίζουν ἅμα ὑποφέρουν. — Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις νοσταλγίαν..

«— Ναί, σύντροφε! εἶπε ὁ Ἀσπροχιονάτος, καὶ τὸν ἐπῆραν ποτάμι τὰ δάκρυα· ἀπεθύμησα τὰ μοῦρα κατσινάκια, καὶ τὴ μαύρη κατσίκα τὴ μαμμά τους.»

— Τὰ μαῦρα κατσικάκια ! ἀνεβόησεν ὁ Κωστάκης.

— Ναί, παιδί μου, τὰ ἀραπόπουλα, τὰ παιδάκια του. Ἔτσι τὰ ἔλεγε.

«— Λοιπόν, τοῦ εἶπα, κάμε χαρά, ἀρχιμάγερά μου, διότι ἔχω στὸ μυαλὸ ἕνα μεγάλο σχέδιο γιὰ νὰ το στρήψωμε ἀπ' ἐδῶ.

«Εἶπα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα τὸ σχέδιό μου στὸν Ἀσπροχιονάτο, κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν χαρά του ἔβγαλε κάτι ἀγριοφωνάρες, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ θυμηθῶ ἕνα οὐραγκουτάγκο που εἶδα σ' ἕνα ἱπποδρόμιον. Ἔτσι ἐσυνείθιζε νὰ φανερόνῃ τὴ χαρά του ἐκεῖνος ὁ μαυραράπης...

«— Τώρα θὰ σου πῶ τὸ σχέδιό μου· ἄκουσέ το καλὰ καὶ πρόσεξε νὰ το καταλάβῃς.

«Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τσαΐ-Κοῦ-Λάϊτας παραπάνω μυαλὸ ἀπὸ τοὺς πολιτισμένους.

«— Καὶ φυσικά, εἶπα τότε ἐγὼ τοῦ Τράκα-Τρούκα, τὸ θέλει καὶ το λαχταρεῖ ἡ καρδούλα σου νὰ ξεπεράσῃ ὁ μάγερός σου τὸν μάγερα τοῦ γειτονά σου ;

«— Φυσικά.

«— Λοιπόν! θὰ σου 'πῶ κάτι τι, καὶ ἄκουσέ το καλά· ἡ ἀφεντιά του, ὁ ἀράπης ποὺ εἶνε μαζί μου, εἶνε ὁ πρῶτος μάγερας ὅλης τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς Ἀφρικῆς μαζί. Ἤτον ἀρχιμάγερας εἰς τὸ παλάτι τοῦ βασιλέα τῆς Παταγωνίας...

«Εἶπα τῆς Παταγωνίας, χωρὶς νὰ ξεύρω ἂν ἐκεῖνος ὁ τόπος ἔχῃ βασιλέα ἢ ἂν ὁ βασιλέας του εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ μάγερα. Μά, ἔννοια σου, κι' ὁ Τράκα-Τρούκας δὲν ἐσκάμπαζε ἀπὸ Γεωγραφία.

«— Ἀ! ἀλήθεια, τοῦ βασιλέως τῆς Παταγωνίας, εἶπε κ' ἐκύτταξε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸν Ἀσπροχιονάτο.

«— Μάλιστα, Ἐνδοξότατε, — ξευρεις, ἅμα ὁμιλεῖς μὲ ἀρχηγό, πρέπει νὰ του λές : Ἐνδοξότατε.— Μάλιστα, Ἐνδοξότατε, αὐτὸς ὁ κλαψιάρης που βλέπετε. ξέρει καὶ μαγειρεύει τὸ στουφάδο καὶ τὴν ψαρόσουπα στὴν ἐντέλεια· ξέρει ἀκόμα καὶ κάμνει γρανίτες καὶ παγωτὰ κρέμα-βανίλλια καὶ τσοκολάτα, καὶ κάθε λογῆς πράγματα ποὺ δὲν τα ἔφαγες, Ἐνδοξότατε, οὔτε στὸν ὕπνο σου!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΥΡΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἠσθάνθησαν ζωηρὰν συγκίνησιν, ὅταν εἶδαν τὸ πτῶμα ἐκεῖνο· ἐνόμισαν ὅμως ὅτι ἦτο θῦμα τυχαίου συμβάντος, — ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἶχε πέσῃ καὶ πληγωθῇ θανασίμως πρὶν καταποντισθῇ. Δὲν ὑπωπτεύθησαν κἂν ὅτι εἶχε συμβῇ ἔγκλημα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ὅμως καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Κόρτης εἶπε πρὸς τὸν ναύκληρον:

— Ἄλλο δὲν μας λείπει τώρα παρὰ νὰ πάνε ὁ καπετὰν-Πάξτων καὶ οἱ ναῦτές του καὶ νὰ πέσουν ἔξω στ' ἀκρογιάλι!

Παρετήρησαν μὲ προσοχήν, ἔσον ἔφθανεν ἡ ὅρασίς των. Κανὲν ἄλλο πτῶμα δὲν ἐπέπλεε. Μόλοντοῦτο, μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν ἐπερίμεναν τὴν ὥραν που θ' ἄφιναν ἐκεῖνο τὸ ἀγκυροβόλιον καὶ δὲν θὰ τους ἔβλεπαν πλέον ἀπὸ τὴν ξηράν!

Ὁ οὐρανὸς ἐπέτρεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ μετεβάλλετο ταχέως ὁ καιρός. Μερικὰ σύννεφα εἶχαν σηκωθῇ πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἦτο δὲ πιθανὸν ὅτι θὰ ἤρχετο ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηράν, πρὶν νυκτώσῃ.

Λοιπόν, δὲν θὰ ἔχαναν τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἂν ἀκόμη μετεβάλλετο εἰς θύελλαν αὐτὸς ὁ ἄνεμος, — ἀρκεῖ μόνον ν' ἀπεμάκρυνε τὸν «Γοργὸν» καμμιὰ εἰκοσαριὰ μίλια πρὸς τὸν Ἀτλαντικόν...

Ἐν τῷ μεταξύ, σκιαζόμενοι ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῆς πρύμνης, οἱ νεαροὶ θαλασσοπόροι διεσκέδαζαν βλέποντες τὴν κίνησιν ποὺ ἐγίνετο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὄχι μόνον ἀτμόπλοια ἐπηγαινοήρχοντο ἐκεῖ, ἄλλα μὲν διευθυνόμενα πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ ἄλλα πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἰρλανδίας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἱστιοφόρα ἔφευγαν ρυμουλκούμενα ὑπὸ τῶν ρυμουλκῶν ἀτμακάτων τῆς Κουϊνστάουν.

«Ἐτράθηξαν τὸ σηματόσχοινον.» (Σελ. 134, στήλ. α'.)

Ὦ! ἂν ἐτολμοῦσε ὁ Χάρρης Μάρκελ, θὰ ἐφώναζε κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ρυμουλκά, θὰ το ἐσυμφωνοῦσε καὶ θὰ ἐκαλοπλήρωνε διὰ νὰ ρυμουλκηθῇ εἰς τὰ ἀνοικτά !

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπρότεινε μάλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ αὐτὸ τὸ μέσον, ἀφοῦ ἦτο βέβαιον ὅτι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὸν πορθμόν, θὰ εὕρισκαν τοὺς πελαγίους ἀνέμους.

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντέταξε κατηγορηματικὴν ἄρνησιν μὲ τόνον ἀπότομον, ὁ ὁποῖος ἐπροκάλεσεν ἀρκετὴν ἔκπληξιν. Ἐπὶ τέλους, ὁ κυβερνήτης γνωρίζει τί πρέπει νὰ κάμῃ, καὶ δὲν χρειάζεται κανενὸς τὴν γνώμην.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἔσον καὶ ἂν του ἐσύμφερε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ἐκείνην τὴν τόσον ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἑαυτόν του, ἀδύνατον ἦτο νὰ συγκατενεύσῃ νὰ πάρῃ ρυμουλκόν. Τί θὰ συνέβαινεν ἂν ὁ κυβερνήτης τοῦ ρυμουλκοῦ ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχο Πάξτων ἢ κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας του καὶ δὲν τους εὕρισκε μέσα εἰς τὸν «Γοργόν»;... Ὄχι! προτιμότερον νὰ περιμένουν ἀκόμη.

Κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, πυκνὸς καπνὸς ἐφάνη πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Τί εὐχάριστος ἐνασχόλησις νὰ κυττάζῃ κανεὶς πλησιάζον τὸ ἀτμόπλοιόν που εἶχε φανῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα !

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐκεῖνο ἔπλεεν ὁλοταχῶς. Δι' αὐτό, πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα, ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἦτο πολεμικὸν καὶ διηθύνετο πρὸς τὸν πορθμόν. Ὅλα τὰ τηλεσκόπια ἐστυλώθησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπροσπαθοῦσαν ποῖος πρῶτος ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἐθνικότητα τοῦ σκάφους ἐκείνου. Ὁ Κλωδιὼν ἦτο αὐτὸς ὁ τυχερός· διέκρινε καθαρὰ τὸν ἐπισείοντα, ὅστις ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σ τ ρ α τ ι ω τ ι κ ο ῦ ἱστοῦ. (1)

— Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν ! ἐφώναξε.

(1) Στρατιωτικὸς ἱστὸς λέγεται ὁ χρησιμεύων, ὄχι πρὸς ἐκπέτασιν ἱστίων, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποβαστάζῃ ἁπλῶς τὰ πολεμικὰ θωράκια καὶ τὰ ἐπιστήλια τῶν σημάτων.

— Ἀφοῦ εἶνε γαλλικόν, ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, θά το χαιρετίσωμεν τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ περνᾷ!

Καὶ ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Χάρρην Μάρκελ τὴν ἄδειαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν Γαλλίαν, τὴν ὁποίαν ἀντεπροσώπευεν ἐκεῖνο τὸ πολεμικὸν πλοῖον.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν εἶχε κανένα λόγον ν' ἀρνηθῇ. Ἔδωκε λοιπὸν τὴν ἄδειαν, καὶ προσέθηκε μάλιστα ὅτι βεβαίως θ' ἀνταπεδίδετο εἰς τὸν «Γοργὸν» ὁ χαιρετισμός του. Ἔτσι το συνεπέζουν εἰς ὅλα τὰ ναυτικά!

Τὸ σκάφος ἐκεῖνο ἦτο θωρακισμένον καταδρομικόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκτόπισμα ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ χιλιάδων τόννων καὶ ἔφερε δύο στρατιωτικοὺς ἱστούς. Ἡ τρίχρωμος σημαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὴν πρύμνην του. Τὸ πολεμικὸν ἔσχιζε γοργότατα τὴν ἥρεμον θάλασσαν μὲ τὸ ὀξὺ ἔμβολόν του καὶ ἄφινεν ὀπίσω μακρὰ ὁμαλὰ ἴχνη.

Ἐδιάβασαν τὸ ὄνομά του μὲ τὰ τηλεσκόπια τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπέρασε ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Ἦτο τὸ «Ζεμμάπ», ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα σκάφη τοῦ γαλλικοῦ στόλου.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἦσαν εἰς τὸ κάσσαρο κ' ἐκρατοῦσαν τὸ σημαιοστόλιον τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιδρόμου. Ὅταν τὸ «Ζεμμάπ» ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μόλις τετάρτου τοῦ μιλίου, ἐτράβηξαν τὸ σημαιοστόλιον, καὶ ἡ βρεταννικὴ σημαία ὑπεστάλη τρεῖς φοράς, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἀριστεῖς, Ἄγγλοι, Δανοὶ καὶ Ὁλλανδοὶ ἐφώναζαν πρὸς τιμὴν τῶν συντρόφων των «Ζήτω ἡ Γαλλία!» Τὸ «Ζεμμάπ» ἀντεχαιρέτισε μὲ τὴν σημαίαν του.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ αὐτὴ τιμὴ ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν, ὅταν αὕτη ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κέρας ἑνὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου, καταπλέοντος ἐκ Νέας Ὑόρκης.

Κατὰ τὰς πέντε περίπου παρετηρήθη ὅτι τὰ σύννεφα εἶχαν πυκνωθῆ πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ καὶ ἐσκίαζαν τὰ ὑψώματα, τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται ὄπισθεν τοῦ κόλπου τῆς Κόρκ. Ἀξιοσημείωτος ὁπωσδήποτε ἦτο ἡ διαφορὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ὄψιν ποὺ εἶχε αὐτὴν τὴν ὥραν κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας. Ἂν καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ πάλιν ἔδυεν ὁ ἥλιος εἰς καθαρὸν ὁρίζοντα, ἐν τούτοις βέβαιον ἦτο πλέον ὅτι τὸ πρωὶ θ' ἀνέτελλε μέσα στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα βορειοανατολικὰ σύννεφα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐκουβέντιαζαν εἰς τὴν πρῶραν. Δὲν ἤθελαν νὰ φανοῦν ἐπάνω στὸ κάσσαρο διὰ νὰ μὴ τοὺς παρατηρήσῃ καὶ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κανείς, εἴτε ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς τῆς παραλίας εἴτε ἀπὸ τὰ ἄλλα πλοῖα.

— Εἶνε ἀέρας ἐκεῖ μέσα! εἶπεν ὁ ναύκληρος ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ σύννεφα.

— Πιστεύω... ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπόν, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ φυσήξῃ, δὲν θὰ χάσωμεν οὔτε μιὰ πρέζα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀέρα, πλοίαρχε Πάξτων... μάλιστα, πλοίαρχε Πάξτων!... Δὲν πρέπει τάχατε νὰ συνειθίσω νὰ σε φωνάζω ἔτσι... τοὐλάχιστον γιὰ μερικὲς ὧρες ἀκόμα; Αὔριον... ἀπόψε μάλιστα ἐλπίζω ὅτι θὰ ξαναγίνῃς ὁριστικῶς ὁ πλοίαρχος Μάρκελ, κάπετάνιε μου.. Ἀ! ἀλήθεια, ἔψαχνα ναῦρω ὄνομα γιὰ τὸ καράβι μας..., Δὲν θὰ ξαναρχίσῃ βέβαια ὁ «Γοργὸς» τὴν ἐκστρατεία μας εἰς τὸν Εἰρηνικόν!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἠρώτησε:

— Εἶνε ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὸ σαλπάρισμα;

—Ὅλα, πλοίαρχε Πάξτων, ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ σηκώσωμε τὴν ἄγκυρα καὶ ν' ἀνοίξωμε τὰ πανιά...

—Ἀπόψε, μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶπε μὲ βεβαιότητα ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἂν δὲν εἴμεθα τοὐλάχιστον πέντε ἢ ἓξ μίλια κάτω ἀπὸ τὸν κάβο τοῦ Ρόμπερτς, πολὺ θ' ἀπορήσω...

—Καὶ ἐγὼ περισσότερο θὰ δυσκρεστηθῶ, παρὰ θ' ἀπορήσω! διέκοψεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Νά! κύτταξε, δύο ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας μας ἔρχονται νὰ σου μιλήσουν.

—Τί ἔχουν πάλιν νὰ μου 'ποῦν; ἐμουρμούρισεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ Μάγνος Ἄνδερς καὶ ὁ Τωνῆς Ρενώ, — οἱ δύο μαθητευόμενοι ναῦται ὅπως τους ἔλεγαν οἱ συμμαθηταί των, — εἶχαν κατεβῆ ἀπὸ τὸ κάσσαρο καὶ διηυθύνοντο πρὸς τοὺς δύο πειρατάς.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε:

— Πλοίαρχε Πάξτων, οἱ συμμαθηταί μου στέλνουν τὸν Μάγνον κ' ἐμένα νὰ σας ἐρωτήσωμεν ἂν ὑπάρχουν σημεῖα ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ...

— Βεβαίως ὑπάρχουν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Εἶνε λοιπὸν πιθανὸν νὰ σαλπάρῃ ἀπόψε ὁ «Γοργός»;... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

—Πολὺ πιθανόν... αὐτὸ ἀκριβῶς ἐλέγαμεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ κ' ἐγώ.

— Ἀλλά, ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ παρὰ τὸ βράδυ ἴσως, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Τὸ βράδυ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Τὰ σύννεφα ἀνεβαίνουν πολὺ ἀργά, καὶ ὁ ἄνεμος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πιάσῃ πρὶν ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ὧρες...

— Παρετηρήσαμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὅτι αὐτὰ τὰ σύννεφα δὲν εἶνε κομμένα, καὶ ἑπομένως θὰ κατεβαίνουν πολὺ χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα... Αὐτὸ χωρὶς ἄλλο, πλοίαρχε Πάξτων, δὲν σᾶς κάνει νὰ ὑποθέτετε ὅτι εἶνε πιθανὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ;...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔκαμε νεῦμα καταφατικόν, καὶ τότε ὁ ναύκληρος ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Μάλιστα, μικροί μου κύριοι, πιστεύω πῶς τον βαστοῦμε πειὰ στὰ χέρια μας τὸν ἄνεμον αὐτὴ τὴ φορά! Καὶ θὰ εἶνε ἄνεμος καλός, γιατὶ θὰ μας πάῃ κατὰ τὸν ποντέντε... Λιγάκι ὑπομονὴ ἀκόμα, καὶ ὁ «Γοργὸς» θ' ἀφίσῃ ἐπὶ τέλους τὰ νερὰ τῆς Ἰρλανδίας!... Ἐ; τὸ ἀνακμεταξύ, ἔχετε καιρὸ νὰ καθήσετε στὸ τραπέζι, καὶ ὁ Ρανυὰς Κὼφ ἐσήκωσε ὅλη του τὴν κουζίνα στὸ πυροβόλο γιὰ τὸ τελευταῖό σας γεῦμα... τὸ τελευταῖο ποὺ θὰ κάμετε κοντὰ στὴ στεργιά, ἐννοεῖται!...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐζάρωνε τὰ φρύδια του, διότι ἐννοοῦσε πολὺ καλὰ τοὺς φρικτοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ. Ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ σταματήσῃ τὴν φλυαρίαν ἐκείνου τοῦ ἀθλίου, ὁ ὁποῖος ἦτο προικισμένος μὲ θηριώδη εὐθυμολογίαν ἢ μὲ εὐθυμολόγον θηριωδίαν, ἂν προτιμᾶτε...

— Καλά, εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς, θὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι ἅμα ἑτοιμασθῇ τὸ φαγητό.

—Καί, ἐπέμενεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἂν πρόκηται νὰ σαλπάρετε πρὶν ἀποφάγωμεν, μὴ διστάσετε νὰ μας σηκώσετε!... θέλομεν νὰ εἴμεθα ὅλοι στὰς θέσεις μας διὰ τὴν ἄπαρσιν.

Ἔμειναν σύμφωνοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ τότε οἱ δύο νέοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κάσσαρο. Ἐκεῖ, ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των διὰ τὴν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ ἕως τὴν στιγμὴν ποὺ ἕνας ναύτης, λεγόμενος Οὐάγγας, ἦλθε νὰ τους εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἕτοιμον...

Ὁ Οὐάγγας αὐτὸς εἶχεν ὁριστῆ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρύμνης, καὶ ἔκαμνε καθήκοντα καμαρώτου. Ἦτο ἡλικίας τριαντοπέντε ἐτῶν, καὶ ἡ φύσις εἶχε κάμει λάθος δώσασα εἰς αὐτὸν φυσιογνωμίαν εἰλικρινῆ καὶ μορφὴν συμπαθητικήν· δὲν ἄξιζε ὅμως παραπάνω ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἡ περιποιητικότης του δὲν ἦτο ἀμέτοχος πονηρίας, καὶ αὐτὸς δὲν ἐσυνείθιζε νὰ κυττάζῃ καταπρόσωπον τοὺς ἀνθρώπους. Αἱ λεπτομέρειαι αὗαι εἶχαν διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρακαλοῦ νέοι καὶ ἄπειροι, ὥστε ν' ἀνακαλύψουν τὰ τεκμήρια ἐκεῖνα τῆς κακίας τοῦ ἀνθρώπου.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Οὐάγγας εἶχε γοητεύσῃ ἰδιαιτέρως τὸν κ. Ὀράτιον Πάττερσων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μὲν τόσον νέος, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἄπειρος τοῦ κόσμου.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΟΥ ΕΠΕΣΕΝ Ο ΝΕΛΣΩΝ

Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχε διοργανωθῆ Ναυτικὴ Ἔκθεσις εἰς τὸ Λονδῖνον. Μεταξὺ τῶν ἀξιοπεριέργων της ἦτο καὶ ἓν τρίχρωτον τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τὸ ὁποῖον ἔμως ἦτο νέον, ναυπηγηθὲν ἐπίτηδες διὰ τὴν ἔκθεσιν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς «Νίκης», τῆς περιφήμου ναυαρχίδος τοῦ Νέλσωνος. Εἰς τὸ τρίχρωτον αὐτὸ εἶχαν βάλῃ καὶ διάφορα ἀνδρείκελα, παριστάνοντα τὸν Νέλσωνα ἀποθνήσκοντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα ἦτο μία πλάκα ἀπὸ μπρουντζόν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ἔπεσεν ὁ Νέλσων». Ὅσοι λοιπὸν ἐπεσκέπτοντο τὴν ἔκθεσιν, ἐθεωροῦσαν καθῆκόν των νὰ πατήσουν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἄγγλος ἥρως ἐτραυματίσθη θανασίμως, καὶ ἡ πλάκα ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμο τῶν ποδῶν, ἔγεινε γλυστερὴ σὰν πάγος.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔνθεσιν καὶ μιὰ γρηῢλα ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Ἐπῆρε ἕναν ὁδηγόν, καὶ αὐτὸς τὴν περιέφερεν εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας τῆς ἐκθέσεως. Ἔφθασαν καὶ εἰς τὰ ναυπηγεῖα, καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὴν «Νίκην». Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πλάκα, ὁ ὁδηγὸς ἐσταμάτησε καὶ εἶπε μὲ εὐλαβῆ τόνον:

—Ἐδῶ, κυρά μου, ἔπεσεν ὁ Νέλσων.

—Μά, βέβαια, ἀπαντᾷ ἡ γρηῢλα, δὲν μου φαίνεται παράξενο, ἀφοῦ λίγο ἔλειψε νὰ πέσω κ' ἐγώ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἀγνὴ περνᾷ μὲ τὴν μητέρα της ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πλνεπιστημίου τὴν ἡμέρον τῆς στέψεως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κοραῆ, καὶ, βλέπουσα τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μαθητῶν, ἐρωτᾷ:

— Καλὲ μαμμά, ποῦ πᾶνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Πηγαίνουν νὰ στεφανώσουν τὸν Κοραῆν.

— Καὶ ποιὰν παίρνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΝΣΙΑΖΕΙ νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Μικροῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ. Νὰ μὴ το ἠξεύρουν οἱ φίλοι μου ἐρασιτέχναι καὶ μείνουν ἔξω.

Νὰ καὶ ὁ *Βαρδαλαμπούμπας*, ποῦ εἶχε νὰ φανῇ τόσον καιρόν. Λίγα λόγια γράφει ἀλλὰ μεστά. Τοῦ ἀρέσει προπάντων ἡ ἰδέα νὰ ἀσχολῇ τὸ ἔτος μας ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον. Αὐτὸ τὸ κάμνουν πολλὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά, διὰ τὸν ἴδιον λόγον ποὺ ἀπεφάσισα νὰ τὸ κάμνω κ' ἐγώ. Ὅσον διὰ τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν ποῦ μ' ἐρωτᾷ, τοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ δὲν μιμεῖται τὴν Διάπλασιν, ἀλλὰ τὰ ἀγγλικὰ καὶ ἀμερικανικὰ περιοδικά, — καὶ ἰδίᾳ τὸ ὁμώνυμόν του. Τῆς Νέας Ὑόρκης, — τὰ ὁποῖα εἶνε τέλεια εἰς τὸ εἶδος των καὶ πραγματικῶς ἀξιομίμητα.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Ἵππότα τοῦ Μεσαίωνος* [ΕΕΕ]. Πολὺ μου ἤρεσαν καὶ αἱ δύο ἐπιστολαί σου, καὶ ἡ περὶ πατρίδας καὶ ἡ περὶ τῆς ἑορτῆς μας. Ὁ διάλογος, ὁ ὁποῖος ἀπηγγέλθη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς κοινότητός σας, εἶνε ἀπὸ τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου κ' ἐπιγράφεται «Συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως!»

Ἔχεις δίκαιον, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* [ΕΕ], ἐπληθύνθησαν οἱ ἀντιγραφεῖς ξένων Παιδικῶν Πνευμάτων, κ' ἐγὼ δὲν εἰξέρω τί νὰ κάμω! Εἶνε δυνατόν, πρὶν δημοσιεύσω ἓν εὔμορφο Π. Πνεῦμα, νὰ κυττάζω ὅλους τοὺς Ἡμερολογίκτας καὶ ὅλα τὰ περιοδικά, διὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἐδημοσιεύθη; Συλλογίζομαι νὰ τὰ παύσω καὶ νὰ ἡσυχάσω... Ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολὺ μὲ τὸ: «Ἀνανί!... Ἀνανί!... λαμὰ σαβαχθανί;»

Δὲν μπορῶ μὲ τὴ γραφίδα
Νὰ σου γράψω τὴ χαρά μου
Εἰς τὸ φύλλον σου ὅταν εἶδα
Τυπωμένο τόνομά μου!

ἔτσι ἀρχίζει ἕνα εὔμορφον ποιηματάκι ποὺ μου στέλλει σήμερον ἡ *Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς* [ΕΕ], μὲ μίαν ὡραίαν ἐπιστολήν. Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχω: ὅτι ποτὲ δὲν δημοσιεύω ποιήματα συνδρομητῶν μου.

Ταπεινὸ Γιασεμὶ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς σας. Καταγγελίαν ἀνεξέλεγκτον δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω διὰ νὰ ἐξελέγξω δὲ τὴν ἰδικήν σου, πρέπει νὰ ἔχω, — καὶ δυστυχῶς δὲν το ἔχω, — τὸ φύλλο τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεις. Ἐρρόντισα, καὶ ἄμα το λάβω, καὶ ἰδῶ τὸ ἀκριβές, τότε μάλιστα, θὰ δημοσιευθῇ.

Ἡ συνδρομή τοῦ *Κυκλαμίνου τῆς Ζακύνθου* ἐλήφθη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα, *Ἄσμα Νηρηΐδος*. Σοῦ ἔστειλα ἓν Σῆμα καὶ σε παρακαλῶ νὰ το δεχθῇς δωρεὰν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐμπνευσμένης σου προτάσεως, εἰ; τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν τὴν ὡραίαν καὶ τόσον ἐπιτυχῆ αὐτὴν καινοτομίαν.

Προθύμως σὲ συγχωρῶ, *Πολικὲ Ἀστήρ*, διὰ τὰ παράπονα τῆς προηγουμένης σου ἐπιστολῆς καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι τὰ ἔκαμες ἀπὸ τὴν πολλήν σου ἀγάπην. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον. Περὶ τοῦ διηγηματίου σοῦ ἀπήντησα ἄλλοτε τὸ δὲν πιστεύω νὰ το ἔστειλες πρὸς δημοσίευσιν, διότι σὺ γνωρίζεις καλὰ τὸν Ὀδηγόν.

Ποιήματα, περιγραφὴν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, περιγραφὴν τῆς λαμπαδηφορίας, χρονογραφήματα, ἀνέκδοτα, εἰκόνας, τί καὶ τί δὲν περιέχουν αἱ δύο ἐπιστολαὶ τῆς *Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕΕ] ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε φυλλάδια περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος; Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὰς καθαυτὸ ἐπιστολές. Διατί; Διότι ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας δὲν εἶνε νὰ συνειθίζῃ τοὺς φίλους μου νὰ δημοσιογραφοῦν, ἀλλὰ νὰ γράφουν ὡραίας ἐπιστολάς.

Καὶ τοῦ *Ζὸ-Ζὸ* ἐπίσης ἔλαβα τρεῖς ἐκτενεῖς ἐπιστολὰς [ΕΕΕ] περὶ τῶν αὐτῶν περίπου θεμάτων. Εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἂν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ΙΣ' Κυριακήν, τοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ πλέον τὸ αἰσθάνεται μόνος του. Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε.

Αὔριον τελοῦνται οἱ γάμοι τῆς ἀδοῦς *Ἀσπασίας Δ. Δημητρίου*, τῆς φιλτάτης μας *Ἀγνῆς Φιλίας*, μετὰ τοῦ κ. Παύλου Δ. Παυλίδου. Μὲ προσεκάλεσαν εὐγενέστατα εἰς τοὺς γάμους. ἀλλὰ μοῦ εἶνε κάπως δύσκολον νὰ ὑπάγω τώρα εἰς τὸ Ρέμπλ τῆς Αἰγύπτου! Πηγαίνω μόνον διὰ τῆς φαντασίας, καὶ συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν χαρμόσυνον τελετήν, καὶ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας εἰς τοὺς νεονύμφους πᾶσαν χαρὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν!

Μ' ἔκαμες καὶ ἐγέλασα πολὺ μὲ τὰ Εὐζωνάκια σου, *Ἀεροναύτα* [ΕΕ]. Τετράδια ἔστειλα. Χαίρω πολὺ ποῦ εἶνε ἰδικά σου τὰ Π. Πνεύματα. Πραγματικῶς. ὑπάρχει χειρότερον ἀπὸ τὸ νὰ κλέπτῃ κανεὶς τὴν ξένην ἐργασίαν;

Ἡ *Φιλόπατρις Ἰδὰς* [ΕΕ] εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπισκεφθῇ κατ' αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. Τί ὡραίαν ἐπιστολὴν μοῦ γράφει ἐκ τῆς πόλεως ἐπρὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔστρεφε τὸ βλέμμα, καὶ ὅπου εὑρισκομένη τώρα προσπαθεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον ἑλληνικὸν ἀέρα!»

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀσπρην Παχαλιὰν* (Ε.Φ.Σ. καὶ τὰ τρία ποὺ ἐπρότεινες ἦσαν ὡραιότατα) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* (Α.Β. ναί, γράφε μου, καὶ προσπάθησε νὰ κάμνῃς τὰ γράμματά σου εὐανάγνωστα, ὄχι μόνον διὰ νὰ μὴ κουραζώμαστε, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ συνειθίζῃς) *Παιδικὴν Πεζοπορίαν* (Α.Ρ.) *Ἀβραν Πονληγέρου* (Δ. Ι. Α.) καὶ *Μπομπονιέραν* (Α.Σ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαράν*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*, *Ροδοδακτυλον Ἠὼ* καὶ *Δέτειον Ὄμμα*· — τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* μὲ τὴν *Θεσσαλίδα Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Χρυσόμαλλος Κριὸς* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον* — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ματιαν*, *Λόρδον Λόπ*, *Ζαππίδα* καὶ *Ἀετὸν τῆς Ἑρήμου* — ὁ *Ζὸ-Ζὸ* μὲ τὴ *Φαληρικὴν Αὔραν* καὶ *Γλυκεῖαν Ματιάν* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ἠλεκτρικὴν Σπινθῆρα*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἠλοῖον τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Μαρίαν Ἀντωανέττταν* — τὸ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Κορκουναροθρεμμένον* — ὁ *Τόλλας Ὀστίλλας* μὲ τὴν *Ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου*, *Μικρὰν Τρελλιόλαν*, *Μὶς Δόγκαν* καὶ *Ζὸ-Ζὸ* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Μπάρμπα Λινάρδον*, *Ζὸ-Ζὸ* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Μαραμένον Ρόδον* καὶ *Λιοκὼν Ὀρίζοντα* — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἕλληνα Ἀθλητὴν* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* — τὸ *Ἅμα Νηρηΐδος* μὲ τὸν *Βάδερ-Πάουελ* καὶ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι* — ἡ *Θεσσαλὶς Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Φάανστ*, *Βροντὴν τοῦ Διὸς* καὶ *Πτοὴν τῶν Ἀγγέλων* — ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸν *Δόφον τοῦ Γάνου*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ὁ *Ἵππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἀμαζόνα τῆς Βουλώσης*, *Δημήτριον τὸν Φαληρέα*, *Μελιτσγενῆ* καὶ *Σμυρνιωτάκι* — ὁ *Δέων τῆς Νεμέας* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα* καὶ *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δύγὴν τῶν Ἐλπίδων*, *Ἐλικωνιάδα Παρθένον*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Δέσποιναν Α. Χοῦμη* (τὰς ὁποίας εὐχαριστεῖ διὰ τὰς ὡραίας πασχαλινὰς κάρτας των) *Μικρούλαν Πατριώτιν*, (ἐστείλα) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (Ε) ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ ἡ περίεργος πρότασις εἶνε αὐτή; ἡ «Μόχρα» εἶνε γνωστότατον διήγημα τοῦ κ. Μεταξᾶ, τυπωμένον καὶ ξανατυπωμένον· ἂν ἤθελα νὰ το δημοσιεύσω, δὲν το ἔπερνα ἀπὸ τὸ βιβλίον του; εἶνε ἀνάγκη νὰ το ξαναγράψῃς οὐ ἐκ μνήμης; ἔπειτα, ἐγὼ μόνον ἀδημοσίευτα δημοσιεύω· *Λέαντα τῆς Νεμέας*, *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (Ε) διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφήν· φαντάζομαι τί εὔμορφες ποῦ θὰ ἦσαν αἱ γκυρλάντες τῶν μύρτων, ἀφοῦ

τας ἔκαμες μόνη σου· σοῦ ἔστειλα 5,τι ἐζήτησες.) *Χρυσοῦν Μῆλον* (βέβαια, ἔγινε λάθος ἀπὸ τὸν διεκπεραιωτὴν· Σῆμα σοῦ ἔστειλα· ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις καί σου εὔχονται ταχεῖαν καὶ τελείαν ἀνάρρωσιν·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ πόλεμος εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, καὶ ἄλλοι ἐνδιαφέρονται ὑπὲρ τῶν Ρώσσων καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῶν Ἰαπώνων· ἡμεῖς βέβαια πρέπει νὰ εὐχώμεθα ὑπὲρ τῶν ἐμοδόξων· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μας ἐμποδίζει νὰ ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ *οἱ Ἰάπωνες ἀνεδείχθησαν ἥρωες*·) *Πτοὴν τοῦ Ζεφύρου* (βεβαίως, θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου, μὲ τὴν σειράν· [Ε] διὰ τὸ ποιηματάκι· ναί, πολλοὺς διαγωνισμοὺς θὰ προκηρύξω κατ' αὐτάς, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων, μεταφράσεως ἐκ τοῦ *Γαλλικοῦ*·) *Στρατηγὸν Μτοῦλλερ* (ἔστειλα·) *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἔστειλα τὸ 13-14 ἐκ νέου πρὸς ὅλους·) *Παρθένον Δάσος*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· χαίρω ἀκόμη ποῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου σὲ παρηγόρησα καὶ σε διεσκέδασα τόσον καλά· ὅταν μου γράφῃς ὅμως νὰ μὴ στρυγμώνῃς τόσον τὰ γράμματα εἰς τὸ τέλος, διότι μου πονοῦν τὰ μάτια· ὅπως ἀρχίζεις καλά, ἔτσι καὶ νὰ τελειώνῃς·) *Νιαγάραν* (ἔχει καλῶς·) *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([Ε] διὰ τὸ ἀλληγορικῶς εἰκονογραφηθὲν ψευδώνυμόν σου·) *Ὡραίαν Λευκάδα* (εὐχαρίστως· δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ μου στείλῃ ἡ δραχμὴν καὶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος·) *Τηλέμαχον* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἔκθεσιν· εἶνε περιττὸν ὅμως νὰ σημειώνῃς ἀπὸ πάνω ὅτι εἶνε διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῶν Εὐρήμων· διότι καὶ νὰ μὴν εἶνε, ἐγώ, ὅταν λάβω κάτι τι ὡραῖον, εἴτε ἐπιστολήν, εἴτε ποίημα, εἴτε ἔκθεσιν, πάντοτε δίδω εὔσημα·) *Θεσσαλίδα Καλλιτέχνιδα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* (ἔκαμες πολὺ καλά!) *Μελλίν* ([Ε] διὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη·) *Χαριτωμένο Ἀγγελούδι* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Πυρειοπώλην* ([Ε] μου ἤρεσεν ἡ ἱστορία τῆς πρωταπριλιᾶς·) *Ζαππίδα* (Σῆμα ἔστειλα·) *Σατανᾶν*. *Μικρὸν Βιολιστὴν* (χαίρω πολύ·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (ὁ κ. Π τὸν ἐνθυμεῖται κάλλιστα τὸν μπαμπά σου, καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ εἰπῇς τοὺς φιλικοὺς χαιρετισμούς του·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (ἐνεκρίθη·) *Πτωχικὴν Καλύβαν* (ὡραία· ἀλλ' ὁ Π. βεβαίως κατὰ λάθος σοῦ ἔρριψε τὴν πέτραν· θὰ ἤθελε νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν·) *Βασιλέα τῶν Ρόδων*, *Τύλλον Ὀστίλλιον* (μὰ δὲν ἦτο λόγος αὐτὸς νὰ μὴ μου γράψῃς! εἶδες λοιπὸν τί ριγούρα ποὺ κάμνεις μὲ τὸ Σῆμα; ἔτσι ὅσα παιδιά τὸ σοροῦν·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (ἔστειλα· εὔμορφον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρ· ου·) *Ναπολέοντα Πρῶτον* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Πεπρωμένον*, *Νευρόσπαστον* (βεβαιότατα·) *Δωδώνην* (τὰ ἔστειλα· καὶ ἔτσι ὁ τόμος, ὁ ἀποῖος σ' ἐμάγευσε, εἶνε τώρα πλήρης·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς συχνότερα·) *Ἴον* (εἶμαι εὐτυχὴς δι' ὅσα γράφεις, κ' εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλήν σου μαμμάν· τὰς πληροφορίας σου ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς νοήσω, διότι αὐταὶ πλέον δημοσιεύονται εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας· ἐπὶ πλήρωμῇ εὐχαρίστως θὰ σου στείλω τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» ἅμα λάβω τὸ ἀντίτιμον, δρ. 3·) *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* (πρὸς τοῦτο, φίλε μου, ἀρκεῖ νὰ συμμορφώνεσαι *πάντοτε* μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ Ὁδηγοῦ· τίποτε ἄλλο!) *Μακρολαίμην* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω ὅτι μᾶλλον διὰ τοῦ ξεσταθώματος θὰ διορθωθῇ αὐτό ποὺ ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι·) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (διὰ τὴν ὁποίαν, ἡ ἡμέρα ποὺ λαμβάνει τὸ φύλλον μου εἶνε ἡ εὐτυχεστέρα·) *Κάκιαν*, *Χρυσόμαλλον Κριὸν* (λοιπὸν... μετὰ τὰς ἐξετάσεις·) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν·) *Ἀλκίφρονα* (καὶ σὺ μὴν ἀγοράζῃς ἀπὸ αὐτὸν *Αὐτόχαρτον*· στέλλε τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας·) *Ἀγνὴν Ψυχὴν* (ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ τόσον καιρόν, ἀλλὰ τῆς ἐπανοῦσε τὸ χέρι· χαίρω ποῦ της ἐπέρασε καὶ ἔστειλα 5,τι ἐζήτησε·) *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Ἀριστέαν Νικολαΐδου* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ὁ χάνων τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυτείῳ μας εἰς φαιδίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

176. Λεξιγρίφος.

Δύο γράμματα τῶν Γάλλων, μ' ἔντομον ἐὰν ἑνώσῃς,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου

177. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Πατρὶς ἥρωος γενναίου
Ἂν ἀπουκεφαλισθῶ.
Τότε θὰ καταρασθῶ . . .

Ἐστάλη ἐπὸ τοῦ Ζῦ-Ζο.

178. Αἴνιγμα.

Ποταμὸς τὸ ἀρσενικόν μου
Στὴν Ἀσίαν τὴν Μικράν·
Καὶ γυνὴ τὸ θηλυκόν μου,
Στὴν Γραῖαν τὴν Ἱερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Σ. Πολυλᾶ

179. Περόνη.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκε-
* * * ται: καθέτως στρατηγὸς
* * * * * * * ἀρχαῖος, ὁριζοντίως γεω-
* γικὸν ἐργαλεῖον, δεξιᾷ
* μεγαλόνησος καὶ ἀριστε-
* ρᾷ ὅπλον ἀρχαῖον.
* *Ἐστάλη ὑπὸ Ἑρμιόνης Τυλιποῦλου*

180. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 — Ναύχρυξ.
2 3 4 — Κάτι ὡραῖον.
3 4 1 6 7 — Ποταμός.
4 2 1 1 6 7 — Ζῷον.
5 3 6 7 — Πλεγγιῶδες.
6 4 1 2 5 1 — Πτηνόν.
7 3 1 6 7 — Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαρου Ἠθοποιου

181—182. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.— Ἡ κυρία εἶνε ὥρα τῆς μιαρᾶς Ὁσίας.
2.— Ὁ δοῦλος εἶνε νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλληνος Ἀθηναίου

183. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Τιτᾶνα:

1, Ἀρχαῖος θεός. 2, Μυθολογικὴ νῆσος. 3, Ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 4. Σειρήν. 5, Μάντις. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 7. Οἰνοχόος τοῦ Θεοῦ. 8. Πέρσης στρατηγός. 9. Ἐνέργεια ὅπλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Καρδίας

184. Φωνηεντόλιπον.

θντν - χθρν - μ - φλτ - θντς - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλάρου Λέτου

185. Γρῖφος

```
      τ          τ   τ       τ
τ     τ        τ τ   τ     τ τ
 α    καὶ στὴ τ τ   τ     τ τ τ
τ     τ        τ τ τ     τ τ τ τ
      τ        τ   τ     τ     τ
ο ὐ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρο.ιλοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φυλλῶν 9 καὶ 10.

93. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.) — 94. Ἴος-ὅς. — 95. Ἑκτὸς- ἕκτος. — 96. Ὕαινα - ἕν.

97, ΚΑΜΗΛΟΣ 93. ΠΑΦΟΣ
Α Α Ο Ε ΩΡΙΩΝ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΩΝΟΣ
Η Ο Τ Ι ΑΙΝΟΣ
ΛΟΥΤΡΟΝ ΜΑΡΙΑ
Ο Η Ο Ο
ΣΕΛΙΝΟΝ 99. Βόλος.—100. *Οὐδὲν κρεῖττον τοῦ σιγᾶν.* (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς α' στήλης, τὸ πρῶτον τῆς γ', τὸ πρῶτον τῆς ε', ἔπειτα τὸ δεύτερον τῶν ἰδίων, καὶ οὕτω καθεξῆς.)— 101. Ὁ Ἀννίβας, ὁ Φιλοποίμην καὶ Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἀπέθανον κατὰ τὸ ἔτος 183 π. Χ. — 102. Ζεύς, Χάρυβδις, Τελαμών, Ρέα, Ζωμός, Φίλιππος, Λευκωσία — ζ - χτρ - ζ - φλ - = Ζῆ χύτρα, ζῆ φιλία. — 103. Τὸ ὡραιότερον Σῆμα εἶνε τὸ τῆς Διαπλάσεως. — 104. *Δίωκε μεγάλα, μὴ δίωκε μικρά.* (Δύο καὶ μεγάλα — μῖ- δύο καὶ μικρά.)

105 Ὑπερῷον (ὑπέρ. ὠόν.) — 106. Θήρα- Ἥρα-θήρ.— 107. Πλάξ-Βλάξ. — 108-110. 1, Ὅτι ὁ μὲν κύκλος ἔχει τὸ *κέντρον* εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ μέλισσα εἰς τὸ ἄκρον 2, τὸ κάλλιον (κάλλιον.) 3, ὁ Ἐφιάλτης —

111. ΑΙΜΑ 112 Μαία-α = μὲ +
ΙΜΕΡΑ (εὔανδρος—εὔ =) Ἀν-
ΜΕΔΙΝΑ δρος = ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ.
ΑΡΙΑΔΝΗ — 113-117. Διὰ
ΑΝΔΡΟΣ τοῦ Α: *κάλπασμα*.
ΑΝΟΙΑ *Τανάγρα*, *ἀσπάλαξ*.
ΗΣΑΥ *ἄκανθα*, *ἄγαλμα*.—
118. ΣΕΒΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ (ΣΕλευκος, ΒΟΥτυρον, ΤΟκίον, ΓΗλιοφος, ΡΑΣτων.) — 119. Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ. — 120. *Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ* (Μῖ - ἐπὶ πᾶν - τιλ ὑπ' - οῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Αἱ λέξεις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁμοίως καὶ αἱ λεγόμεναι τῶν 10, πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Demètrius J. Zoïtès, Lycée Comm. Et. Nouct Salonique (Turquie) (Δ,41)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. — Παναγιώτης Γ. Καλαματιανός. Βόλος. (Δ,42)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ Μικρὰ Μυστικά. — Κυανόλευκος Σημαία, ὁδὸς Λυκαβητοῦ 17, Ἀθῆναι. (Δ,43)

Παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστείλαντας. — Ἑλμίνα Ἠλιάδου, Πάτραι. (Δ,44)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

ζ. Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904